
Den gode Hyrde

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den gode Hyrde	4
2. s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Den gode Hyrde

2. s.e. Påske

Prædikedag 2. s.e. Påske

Prædikedato 01. maj 1927

Prædiketekst Johannes 10,11-16

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P010527-01

Kilde (Mindeudgave Prædikener 55-57)

DEN GODE HYRDE

Den gode Hyrde — hvem er det? Det er Jesus Kristus, det er der ingen Tvivl om.

Nej, Tvivl er der om Faarene, den gode Hyrdes Faar — hvem er det? Det er ikke dem, der hygger sig ved Kaffe og Guds Ord og synes om sig selv, at de er saa grumme gudvelbehagelige, men det er paa den anden Side heller ikke dem, der tager ud paa en Markedsdag og drikker sig pøsende fulde og kører hjem under Eder og raadden Tale og saa sidder nok saa uanfægtet i Kirken Søndagen efter. Den gode Hyrdes Hjord det er ikke den Ungdom, der i kristenuværdig Syndefrygt er bange for en munter Vise og en rask Svingom, men det er rigtignok heller ikke de unge Piger, der sjasker til offentligt Bal ved Midnatstid for at lade sig kramme af halvdrukne Karle til den lyse Søndagsmorgenstund i et eller andet misbrugt Forsamlingshus. Den gode Hyrdes Faareflok det er ikke Folk, der lægger Hovedet paa Siden og taler med en sødlig Stemme og tror sig selv frelst og Alverden fortabt, men det er heller ikke Folk, hvis højeste og dybeste Glæde er Kortspil og Højtspil og det skidte Exempel for de unge i Karlekammeret med deres fattige Maanedsløn.

Jeg staar her som en Synder for Gud og skal ikke dømme nogen i denne Forsamling undtagen een. Og denne ene er mig selv. Og denne Dom, jeg fælder over mig, er da denne: jeg stod her som en dobbelt saa stor Synder for Gud, om jeg vilde føre anden Tale end den, Sandhedens Aand byder mig at føre. Det er ikke mit Embede og min Pligt at gøre mig til en afholdt Præst ved at kildre en Menigheds Øre, men det er mit Kald og min viede Opgave at hjælpe jer frem imod *det* evige Liv, som kaldes det godes Rige, ved at klappe og slaa jeres Hjerter med Sandhedens Trøst og Sandhedens Tugt.

Saa er det da, jeg siger: at høre til den gode Hyrdes Flok, det forpligter; at komme i Guds Hus og høre til Guds Menighed, det forpligter. Det maa snart gaa op for jer Mænd i moden Alder, at Tiderne er gaaet frem i Kultur, saa det at drikke sig fuld og bande op og vinde sig Penge i Spil er uværdigt for Mænd. Og I Mødre med unge Døtre, vil jeres store Piger til Dans, saa lad dem gaa med Glæde, hvor I ved, det gaar kønt til, og bed Jesus, der selv elskede Munterhed og Festlighed, om at give dem en god Aften; men vil de hen til Steder, hvor du har en Mistanke om, at det gaar mindre pænt til, saa gør, hvad du kan, for at holde dem derfra. Og sidder der En i Kirken i Dag og gotter sig og tænker: "Nej holdt, nu faar de, hvad de har godt af," saa kan du skamme dig, for du skal ikke komme i Kirken for at dømme din Næste, men for at dømme dig selv og for at dømmes af Gud.

Kære Vedersø Menighed, jeg holder saa meget af jer, meget mer, end jeg troede, og jeg er saa svag, jeg ved tit ikke, hvad der er ret, og hvad der er galt. Men jeg *tror*, at Paulus har Ret, naar han siger: Ingen bedrage sig selv. Og jeg *ved*, at Jesus vil se Frugter af Troen, maa se Frugter af Troen. Ellers duer det til Vandsbæk. Vi kan alle fejle og fejle groft, jeg som I. Naar Ulven kommer, kan han lokke os, saa vi følger ham, eller skræmme os, saa vi flyer vidløst bort.

Staven skal ikke brydes over nogen; der findes ikke saa stor en Synd, uden Guds Naade er større. Men de mange Smaasynder er værre, er farligere end den enkelte store Synd. Floder bærer Skarnet til Havet og udtømmer det, men Smaapytterne gør Jorden sur og sumpet. Et Vaneliv med Søndagskristenliv og Hverdagsverdensliv er en Usømmelighed, som kun en Lejesvend vil tie til og lade gaa.

Saa vil jeg da ønske for jer og mig, at mens Aarene gaar, vil vi styrke i os selv og i hinanden bedre og bedre Længselen efter at kende Faderen og lade Faderen kende os og

vort Liv. Jeg mener ikke dermed, at jeg vil ønske, at Folk i Vedersø maa blive omvendt og komme til at tilhøre et eller andet Parti. Jeg hader Partierne, Indre-Mission med dens ængstelige Indskrænkethed og Grundtvigianismen med dens opstyltede Talemaaderi. Partifolk det er Folk, der hænger sig i tit uvæsentlige Forskelle og glemmer det store fælles. Jeg hader Partierne med deres Understregning af Forskelligheder, men jeg elsker det væsentlige i alle Partierne, det, hvorom de er ens: Kærligheden til Jesus, Længslen mod et helligt Levned og det evige Liv.

Ja, Vorherre selv hjælpe dog os her i Vedersø, Præst og Menighed, til ikke blot som hidtil gerne at ville samles i vor gamle gode Kirke, men ogsaa mere end før at tage os Ordet til Hjerte, tage det med hjem, leve efter det derhjemme. Hvorfor er I saa bange for Bordbøn? I glemmer da ikke, forsømmer da ikke at lære jeres Børn Aftenbønnen? Og I selv — det Fadervor om Aftenen — du ved jo ikke, om Hjerteslaget rammer dig i Nat? Var det saa ikke et værdigt Ord at være gaaet ud af Livet med: Forlad os vor Skyld, som vi forlader vore Skyldnere. Dog — glem ikke: de ydre Skikke skal være Udslag af indre Liv.

Husk, den gode Hyrde satte sit Liv til for Faarene. Vi her i Vedersø skulde jo ikke gerne hjælpe til med at gøre den Heltedaa til en spildt Gerning. Der er nok til det os foruden. Ganske visst sagde Havnesjoverne i Nakskov til mig Langfredag Morgen, at det var en af de værste Røverhistorier, der nogensinde var fundet paa. Men han, der spottede, kunde dog ikke faa det gjort til en Røverhistorie, at han selv skulde sætte *sit* Liv til, skulde dø. Om nogle Aar, maaske blot et, kunde han ligge med Kræften slidende i sine Indvolde, med Pine i Legemet og Ufred i Sjælen og stirre med feberbange Øjne mod Dødens gabende Mørke. Hans Øjne blev bange, da jeg sagde det, og Ederne frøs i hans Mund. Ogsaa til dig og mig skal Ulven komme, det er dødsens sikkert. Hvorfor da ikke forberede os? Daaren vil det ikke; men du og jeg, lad os følge den gode Hyrde; saa bliver Døden forvandlet; thi for enhver i den gode Hyrdes Hjord, dør er Døden mild og god; den er Leddet ind til Faarefolden, til Haven, Guds Engle flyve i; der skal vi kende Faderen og kendes af ham, Ansigt til Ansigt. Større Lykke gives ikke.